

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Davida Hipšra, soudce Milana Podhrázkého a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobkyně: **V. S.**, zastoupena Mgr. Pavlem Štanglem, advokátem se sídlem Zárubova 506/4, Praha 12, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **M. S.**, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 8. 2025, č. j. 19 A 25/2025-46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 10. 6. 2025, č. j. CPR-8711-3/ČJ-2025-930310-V234, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 8. 2. 2025, č. j. KRPA-47605-14/ČJ-2025-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobkyni uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovena doba jeden rok, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, zároveň podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba k vycestování z území do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

II.

[2] Žalobkyně podala proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 14. 8. 2025, č. j. 19 A 25/2025-46. Rozsudek městského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[4] Stěžovatelka předně namítla, že městský soud se ve svém rozhodnutí řádně nevypřádal se všemi žalobními námitkami, respektive nesouhlasila se způsobem, jakým bylo toto vypořádání provedeno. Stěžovatelka dále rozporovala závěr městského soudu a správních orgánů, že rozhodnutím o vyhoštění nemůže být zasaženo do jejího soukromého a rodinného života, respektive, že takový zásah nebude zásahem nepřiměřeným. Posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ze strany soudu i správních orgánů je podle jejího názoru nedostatečné a nepřezkoumatelné. Není pravdou tvrzení městského soudu, že stěžovatelka vykonávala nelegální práci, tato skutečnost nebyla prokázána. Současně je zcela zavádějící i tvrzení městského soudu, že pro posouzení zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky nebylo nutné vyslechnout jejího druhu (osoba zúčastněná na řízení). Vazby stěžovatelky na území nemůžou být opominuty jen s odkazem na to, že stěžovatelka přicestovala z ekonomických důvodů. Městský soud také pochybil, když opomenul hodnotit těhotenství stěžovatelky. Jedná se přitom o zcela zásadní novou skutečnost, kterou se měl městský soud zabývat.

[5] Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, případně aby zrušil i žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně požádala, aby soud přiznal její kasační stížnosti odkladný účinek.

IV.

[6] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[7] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatelky ani zásadní pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do jejího hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatelka ve své argumentaci nevyložila žádné důvody, které by svědčily pro odklon. Otázce přijatelnosti

pokračování

kasační stížnosti se ostatně stěžovatelka vůbec nevěnovala a ani náznakem neuvedla, proč by snad její kasační stížnost měla být přijatelná.

[8] Nejvyšší správní soud se již opakovaně zabýval námitkami obsaženými v kasační stížnosti. K namítané nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu lze odkázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012-41, či ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013-25 atp. Podle názoru Nejvyššího správního soudu správní orgány i městský soud důkladně posoudily (ne)existenci důvodů znemožňujících vycestování stěžovatelky do Moldavska i tvrzený zásah do jejího soukromého a rodinného života. Městský soud argumentaci správních orgánů náležitě přezkoumal a ztotožnil se s jejich závěry. Kasační soud dodává, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Takové vady Nejvyšší správní soud neshledal. Nejvyšší správní soud dodává, že i skutkový stav byl zjištěn dostatečně a v souladu s judikaturou, srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004-63, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67, a ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008-66.

[9] Nejvyšší správní soud dále souhlasí s městským soudem, že přiměřenost dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatelky podle § 174a zákona o pobytu cizinců byla správními orgány vzhledem ke konkrétním okolnostem dané věci posouzena dostatečným a přezkoumatelným způsobem.

[10] Správní orgán I. stupně se přiměřeností vydaného rozhodnutí podrobně zabýval na str. 3 až 6 svého rozhodnutí a žalovaný pak na str. 7 až 11 žalobou napadeného rozhodnutí. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je z obsahu správních rozhodnutí zřejmé, že nebyla opomenuta zásadní hlediska případu stěžovatelky. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve spojení s žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného plyne, že otázka soukromých, rodinných a ekonomických vazeb stěžovatelky v České republice byla v tomto konkrétním případě posouzena dostatečným a přezkoumatelným způsobem. V této souvislosti je nutno poukázat na skutečnost, že sama stěžovatelka v průběhu správního řízení kromě obecného tvrzení, že žije na území České republiky s přítelem (osoba zúčastněná na řízení), státním občanem Rumunska, se kterým přijela na přechodnou dobu do České republiky za účelem vydělat si peníze na svatbu v zemi původu, nic bližšího neuváděla. Stěžovatelka navíc výslovně uvedla, že v České republice nebo v Evropské unii nemá žádnou osobu, kvůli které by ukončení jejího pobytu na území bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života nepřiměřené. Dále uvedla, že nemá v České republice žádné vazby, chce se s přítelem vrátit do Moldavska, kde má matku, bratra a nezletilou dceru z předchozího manželství. Z uvedených důvodů správní orgány dospěly k závěru, že stěžovatelka nemá na území České republiky žádné osobní či rodinné závazky, kvůli kterým by vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění došlo

k nepřiměřenému zásahu do jejího soukromého a rodinného života. Správní orgány v této souvislosti zohlednily rovněž délku pobytu stěžovatelky na území České republiky, její věk, zdravotní stav, ekonomické poměry, společenskou a kulturní integraci a vazby k zemi původu. Stěžovatelka ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic konkrétního nenamítala. Stěžovatelce bylo přitom v průběhu správního řízení umožněno uplatňovat svá tvrzení a důkazní návrhy ve vztahu ke skutečnostem, které by mohly prokázat, že rozhodnutí o správním vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života. Této možnosti nicméně nevyužila. Správní orgány proto nepochybily, když stěžovatelku nevyzvaly k upřesnění jejího vyjádření. Po správních orgánech nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatrovaly důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch stěžovatelky, tedy i ty, které by se mohly týkat nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do jejího soukromého a rodinného života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21). Rovněž není nezbytné, aby se správní orgány výslovně vyjadřovaly ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34). Správním orgánům tak v daném případě nic nebránilo relevantně poměřovat veřejný zájem spočívající v ukončení neoprávněného pobytu na území s právem na soukromý a rodinný život stěžovatelky. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka v průběhu správního řízení uváděla svá tvrzení týkající se zásahu do soukromého a rodinného života pouze v obecné rovině, bylo vyhodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění provedené správními orgány dostatečné.

[11] Za situace, kdy podmínky pro vyhoštění naplněny jsou, správní orgán nemá jinou možnost, než rozhodnutí o správním vyhoštění vydat. Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstantně judikuje, že „konstrukce § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců (...) nedává správnímu orgánu na výběr, jaký právní následek při splnění dispozice právní normy zvolí. Jinak řečeno, v případě naplnění podmínek pro správní vyhoštění nemohl správní orgán prvního stupně postupovat jinak, než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky (...) Vzhledem tedy k tomu, že neoprávněný pobyt stěžovatelky na území České republiky nemohl být postižen jinak než uložením správního vyhoštění, nelze na něj nahlížet jako na nepřiměřený právní následek či dokonce na vybočení správního orgán z mantinelů správního uvážení“ (srov. rozsudek ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016-46, dále např. rozsudky ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017-19, či ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017-21). V nyní projednávané věci se správní orgány konkrétními okolnostmi, zejména soukromým a rodinným životem stěžovatelky, zabývaly, přičemž nedospěly k závěru, že by tyto okolnosti jakkoliv bránily uložit správní vyhoštění. Podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců tedy byly v daném případě splněny, na základě čehož správní orgán I. stupně zcela správně vydal rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky.

[12] Pokud jde o námitku stěžovatelky, že městský soud nepřihlédl k jejímu těhotenství, Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud se touto novou skutečností zabýval, a to v bodech 39 a 40 napadeného rozsudku, přičemž dospěl k závěru, že samotná skutečnost, že stěžovatelka otěhotněla, nečiní automaticky zásah do rodinného života napadeným

pokračování

rozhodnutím nepřiměřeným. V této souvislosti městský soud poukázal zejména na to, že v žalobě bylo toliko namítáno, že těhotenství potvrzuje pevnost vztahu s druhem, nicméně to nebylo ze strany správních orgánů ani soudu zpochybněno.

[13] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[14] O návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v dané věci Nejvyšší správní soud nerozhodoval, jelikož rozhodl o samotné kasační stížnosti bez zbytečného prodlení po provedení nezbytných procesních úkonů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019-32).

[15] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterých, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4., usnesení téhož soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 9 Azs 32/2021-32). Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[16] Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly, a ani právo na náhradu řízení neuplatnila (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. října 2025

David Hipšr
předseda senátu